

Predikan i den heliga Birgittas hus i Rom 2010 av Tobias Bäckström

Den helige Johannes döparens dag

”Den Högstes profet”

Jeremia 22:1-4

Apg 13:16-25

Luk 1:57-66

När man ska bjuda gäster så tar det alltid tid att förbereda för detta. Huset ska städas, mat ska handlas in och sen lagas. Förberedelsetiden är alltid längre än genomförandet. Det tar längre tid att laga en måltid än att sen äta den. Och detta gäller för de flesta företeelser, förberedandet tar längre tid än genomförandet.

Och det är också viktigt att förberedelsen får ta tid. Hastar man igenom den så blir det sällan bra. En måltid som tar lång tid att förbereda blir mer minnesvärd än om man bara slänger in något i mikrovågsugnen.

När Gud ska genomföra något så är han nog med förberedelserna. Ingenting får lämnas åt slumpen. Och när Guds egen son ska födas så är det naturligtvis extra noga med förberedandet. Johannes var den Högstes profet. Den siste i raden av gammal-testamentliga profeter. Han står med ena benet i det gamla förbundet och med det andra i det nya. Med honom tar det gamla förbundet slut för att något nytt ska börja. Och hans uppgift är att förbereda folket. Han sändes för att Herren ska få ett folk som är berett som Lukas skriver strax innan dagens evangelium börjar.

Kanske är det därför som hans budskap är så kärvt. Han tvekar inte att säga obekväma sanningar. Han säger det folk behöver höra, inte det som de vill höra. Och eftersom han var likadan mot alla, även makthavarna, så slutade det som det gjorde, han blev fängslad och avrättad. Men sin uppgift genomförde han: att förbereda folket, att vända deras hjärtan mot Gud för att de skulle ta emot Guds Son.

Men långt innan Johannes var där, så skulle först han förberedas. Johannes var utvald redan innan han var född. Det fanns en tanke och en plan med hans liv från allra första början. Och jag tror inte att det bara gäller Johannes. Det gäller alla människor. Redan innan någon av oss blev född så fanns vi i Guds tanke. Han såg oss innan vi blev till.

Tänk dig att en arbetsgivare säger: jag har ett jobb åt dig: det är ett projekt som tar ett par år, sen är det över. Men det krävs trettio år av förberedelse och utbildning för detta. Hur många arbetsgivare skulle ha det tålamodet?

Ja, Gud hade det när det gällde Johannes. Först när han var i trettioårsåldern så började han egentliga livsuppgift, att döpa och predika. Och förmodligen gick det högst ett par år, om ens det, innan han blev fängslad och avrättad. Man kan tycka att Guds planer är märkliga, trettio års förberedelse för något års arbete.

Men innan Johannes skulle förberedas så behövde Sakarias och Elisabeth förberedas för sin uppgift: att ta emot och fostra Johannes. Den viktiga uppgiften fick inte slarvas igenom. Elisabeth och Sakarias var bägge till åren komna. Mänskligt sett kunde de inte längre få barn

och de hade nog gett upp allt hopp. Ändå så ingick det hela tiden i Guds planer att de skulle få ett mycket viktigt barn. Men de behövde förberedas för detta.

Att inte få barn är en stor tragedi, och säkert hade de bätt många böner till Gud för att välsignas med ett barn. Så Johannes var ett mycket efterlängtat barn. Det var ju när det egentligen inte fanns ett hopp som de blev bönhörda. Men då fanns det inget föräldrapar som var bättre rustade att ta hand om Johannes.

Ändå så behövde Sakarias förberedas ytterligare. Under hela Elisabets graviditet så hade han levt i tystnad. Han blev ju stum när han inte trodde ängelns ord om att Elisabeth skulle få ett barn. De månaderna som han tillbringade i reträtt var vad han behövde för att ta in och smälta ängelns budskap. Först när Johannes skulle få sitt namn löstes hans läppar och tunga och han talade och prisade Gud. Det var en lovprisning och en glädje som hade vuxit fram under en lång tid av tystnad.

Gud är inte den som slarvar över en förberedelse. Det får ta den tid som behövs. Hur ser då Guds förberedelse ut i ditt liv? Vi kan tycka att åren rinner iväg utan att vi gjort något stort av våra liv, och blir kanske frustrerade. Men Gud ser det inte så, han ser vad vi betyder och kommer att betyda för andra. Mänsklig mognad tar tid, saker och ting växer långsamt fram inom en som inte märks på ytan. Och när vi väl har nått det som Gud har tänkt med våra liv, då finns det inga år som är bortkastade.

Man kan se hela vårt liv som en förberedelse för evigheten hos Gud. Liksom Sakarias och Elisabeth bad och hoppades om det som de inte kunde se: ett barn, så får vi hoppas om det som vi ännu inte kan se, en evighet tillsammans med Gud.

Det finns många, små och stora saker som behöver förberedas i våra liv. Ett viktigt medel för detta är tystnaden. Det som Sakarias fick vara med om ofrivilligt, men som säkert var nyttigt för honom. Och det kanske är särskilt viktigt i vår tid där tystnaden blir allt svårare att uppnå. En tid av tystnad kan förbereda våra inre för Guds tilltal till oss.

Johannes var inte målet, han var bara medlet. Efter honom kom en som, enligt Johannes egna ord, han inte var värdig att knyta av honom sandalerna. Johannes pekade fram mot Kristus. Samme Kristus kommer till oss idag, vi får ta emot honom genom bröd och vin. Vi får smaka det som väntar oss, det som för oss alla kommer ta ett liv att förbereda sig inför.